

Dünyanın En Güzel Hikâyesi

Kerem Eksen – Seyyar Sahne

Adam 1

Adam: *(Işıklar yavaş yavaş yanar. Adam bir süre ışıkları izler, sonra seyircilere yönelir.)*

Size dünyanın en güzel hikayesini anlatmak için buradayım. *(Sessizlik)* Siz de dünyanın en güzel hikayesini dinlemek için buradasınız. Yani... Ben anlatacağım, siz de dinleyeceksiniz. Ben anlattıkça, daha da çok anlatasım gelecek. Siz de ne kadar dinleseniz yetmeyecek. Hiç bitmesin isteyeceksiniz. Sonsuza kadar burada oturup bana kulak vermek isteyeceksiniz. Ve bu ışıklar hiç sönmessin isteyeceksiniz. Tıpkı benim gibi... *(Yaklaşır, samami bir havada konuşur.)* Evet... Işıklar yanmadan bir hiçim ben. Bir gölge... Gölge bile değil hatta, bir kara delik. Evet ya, bir belirip bir kaybolan bir seraptan başka bir şey değilim ben. Bir hayal... *(Sessizlik)* Şaka şaka... Hayal falan değilim ben. Sizin gibi bir insanım işte. Giyindim, kuşandım, buraya çıktım. Siz de deneyebilirsiniz; bir farkımız yok. Ama ben... Size dünyanın en güzel hikayesini anlatacağım. Evet, inanın bana, anlatacağım. Zaten anlatmak *zorundayım*. Zorunda değilim canım. İstiyorum. Evet, canım öyle istiyor. Hakkatem. Kimse beni buraya zorla getirmede. Herhalde siz de... Yani bilmiyorum, zorla gelen vardır belki ama... Siz gidebilirsiniz isterseniz. Beni dinlemek zorunda değilsiniz. Hemen şimdi kalkıp gidebilirsiniz. Gerçekten. Ben sizi engellemem. Kalmanız beni memnun eder elbette. Ayrıca ben sizin yerinizde olsam kalırdım. Sonuçta... Dünyanın en güzel hikayesi bu. Ötesi mi var? Zaman kaybı olacağını düşünebilirsiniz belki. Ama bana inanın, zamanın aktığını bile unutacaksınız. Gene de siz bilirsiniz, gidebilirsiniz. Ben burada kalıyorum. Burada. Bu salonda. Işıkların altında. Dünyanın en güzel hikayesinin peşinden koşuyorum. *(Sessizlik. Sahnenin sağına soluna bakar.)* Peki sakın bu sahne ve şu çerçeve... Bizi hayaller dünyasına götüren bir kapı olmasın? Öyle bakmayın, bu sahnenin arkasında uçsuz bucaksız bir labirent var. Daracak ve girift koridorlarıyla dallanıp budaklanan gerçek bir labirent. Buradan İstanbul'un bütün tiyatro salonlarına gitmek mümkün. AKM yirmi dakika mesela. Ama yolu bilene. Yolu bilmeyen kaybolur gider. Ne büyük ustalar, ne karakterler yitip gitmiştir o koridorda. Neyse ki ben buradayım. Ve size o hikayeyi anlatacağım. Bizim iş hakikaten zor. İnce iş. Fazla ihmale gelmez. Hep tetikte olacaksın. Sabırlı olacaksın, azimli olacaksın... Sonra, zihnin açık olacak. Velhasıl zor iş, zor. Ne olacak bilmiyorum valla. Hayır hayır, şikayetçi falan değilim. Kesinlikle. Hikaye anlatmak... Çok... Özgürleştirici bir şey. Evet, insan yaşadığını hissediyor. Size de olmaz mı canım? Mesela anneannem, her gece bir hikaye anlatırdı ve doksan yaşına kadar yaşadı kadın. Hem de böyle, cin gibi. Vay be... Ah! Mesela şu perde... Basbayağı perde gibi görünüyor değil mi? O kadar emin olmayın. Belki de bu perde, gecenin karanlığından bir damladır sadece. Arkada biriken küçük mutsuzlukları, buruklukları, kırgınlıkları ve acıları görmeyesiniz diye ilham perileri gecenin karanlığını dökmüştür oraya. Şaka şaka... Normal perde. Biz astık buraya, arkada başka dekorlar vardı, görünmesin diye koyduk. Ama... Labirent konusundaki gerçekleri henüz açıklamadım. Onu bilemeyiz. *(Aniden ışık söner. Panik.)* Merak etmeyin. Sönmemelerini sağlayacağım. Evet evet, yapabilirim. Yeter ki bana kulak verin. Şimdi bir ova hayal etmenizi istiyorum. Uçsuz bucaksız bir ova... Üzerinde taştan yapılmış uzun bir kule... Kulenin içinde bir kız... Bir prenses...

Kule

(Sağdan orta yaşlarda bir kadın girer ve konuşmaya başlar. Adam da onu dinlemeye koyulur.)

Kadın: Tam yedi yıl boyunca, allahın unuttuğu bir yerde, ufka doğru uzayıp giden bir ovada, ince uzun bir kuleye hapsedildim ben. Günlerim, saman balyalarının üzerinde pinekleyerek geçiyordu. Sırtım, başım, ellerim, kollarım her bir yanıma nasır tutmuştu. Tam yedi yıl boyunca, zarf kadar bir pencerenin parmaklıklarına yaslanıp, dışarının kokusunu almaya çalıştım. Renkleri unutmamak için etrafımda görebildiğim ne varsa bakmaya çalıştım. Bazılarını neredeyse unutuyordum ama. Yedi yıl boyunca hiç kırmızı görmedim örneğin. Pencereyem baktığımda ne bir çatı görünüyordu çünkü, ne bir horoz ibiği, ne de alacalı bir gün batımı. Tam yedi yıl boyunca... Kulenin hemen yakınındaki çayırılığa koyunlarını otlatmaya gelen çobanın kavalından çıkan ezgileri dinledim. Yedi yıl boyunca, o ezgiler içimde dolandı, durdu. Ve bir gün, o ezgileri dinlerken, elimdeki mermer parçasını kullanarak hücrenin duvarlarını yazılarla donatmaya başladım. Uzun, upuzun bir hikayeydi bu yazdığım. Her geçen gün yeni satırlar ekledim. Yeni satırları yeni kahramanlarla, yeni ülkelerle ve birbirinden tuhaf olaylarla doldurdum. Kavalın beni dilediğince sürüklemesine izin vererek yazdım durdum.

Bir gün çobanın sesi kesildi, kavalın nağmeleri duyulmaz oldu. Ben de ikayeme nokta koyup yazmayı bıraktım. Ve bütün yazdıklarımı, en baştan okudum. Ve anladım ki dünyanın en güzel hikayesi –eğer varsa- bundan başkası olamazdı. Oturup hüngür hüngür ağladım.

Sonra kulenin gövdesinde bir balta sesi duydum. Ses giderek yükseliyor, kule giderek daha da beter sarsılıyordu. Sonunda, yerin altından başlayıp zindanına kadar yükselen bir çatırtı sesiyle, kulenin yerle bir olduğunu gördüm. Kuleyle beraber zindanımın, zindan duvarlarının ve duvarları süsleyen yazıların da... Bir süre sonra kendime gelip yıkık duvarlar arasından başımı uzattığımda, aylardır beni büyüleyen çobanımı ve onun parıldayan gözlerini gördüm.

O günden sonra, dünyanın en güzel hikayesini, aklımda kaldığı kadarıyla ona anlatmaya çalıştım, ama hiçbir zaman tamamını hatırlayamadım.

Adam: *(Kadının yanına yaklaşır.)* Evet? Sonra? Devamını anlat. *(Kadın ürkek adımlarla çıkar.)* Hey bir dakika! Dur! Nereye gidiyorsun? Bu şekilde bırakamazsın. Hikaye? Hikayeyi anlatmadın daha. *(Çıkmadan önce seyircilere döner.)* Sakın bir yere ayrılmayın. *(Işıklara)* Siz de sönmeyin. *(Kadının peşinden çıkar.)*

Romi-Boris

(Soldan Romishneider girer. Ağzıklı bir sigara yakar, sahnenin etrafında birkaç adım atar. Derken Adam koşarak sahnenin solundan girer.)

Adam: *(Seyirciye)* Gitti. Yakalayamadım. Labirente girdi. Ama merak etmeyin, gelecektir. Vaktiniz var herhalde değil mi? Biraz beklersek, şimdi gelir o. *(Seyirciye bir şeyler söyleyecek olur, o sırada Romi'yi görür.)*

Romischneider: Sen...

(Yumuşak bir müzik, belki akordeonlu bir şey.)

Boris: Evet ya... Ben...

Romischneider: Beni hep şaşırtmışsındır zaten. Nereden çıktın böyle?

Boris: Sana sormalı. *(Dans etmeye başlarlar.)*

Romischneider: Hiç değişmemişsin. Kaçamak cevaplar vermeye bayılıyorsun hâlâ. Anlat bakalım.

Boris: Asıl sen anlat..

Romischneider: Yine başlama o küçük oyunlarına görüşmeyeli neler yaptın?

Boris: Fazla yeni bir şey yok. Bir hikaye bulmam gerekiyor sadece. Güzel bir hikaye.

Romischneider: Senin için zor olmasa gerek. Yeri geldiğinde ne büyük ustalıklarla hikayeler uydurduğunu bilirim.

Boris: Bu kez başaracağıma hiç mi hiç emin değilim. Uzun zamandır kimseye bir hikaye anlatamadım. Bir iki kez deneyecek oldum, ama ne anlatacağımı bilemedim. Sözler ağzımdan uçup gitti. Herkesin anlatacak bir şeyi vardı. Ama ben yapamadım. Yapamadım... Yapamadım...

Romischneider: O zaman sen de bizim hikayemizi anlat.

Boris: Bizim hikayemizi mi?

Romischneider: Evet ya... Dünyanın en güzel hikayesini...

(Dans sürer. Romischneider'in arkası seyirciye dönüktür. Boris seyirciye bakarak anlatır.)

Boris: Yarbay Romischneider... Nürnberg bölgesindeki birliklerde görevli merkezi konuma sahip bir subaydı. Ancak bu, derinlerdeki gerçeği örten küçük bir yanılsamaydı sadece. Evet... İtiraf etmeliyim... Bir Rus ajanıydı o... Nereden mi biliyorum? Çünkü ben, KGB merkez istihbarat üssünden ajan Boris Godunov, onun bilgilerini merkeze iletmekle yükümlüydüm. *(Dans sürer, bu kez Boris'in arkası seyirciye dönüktür.)*

Romischneider: Doğru... Ama... Aslında... Boris de bir Alman casusuydu. Nereden mi biliyorum? Çünkü ben... Ruslar hesabına Alman ordusunda çalışan bir İngiliz ajanıydım.

Boris: *(Hayretler içinde dansı bırakır.)* Mein Gott!

Romischneider: Boris'le büyük bir aşk yaşadık. Altı yıl boyunca... O benim Rus olduğumu sanıyordu, ben de onun Alman. Yağmurlu bir günde, Prag sokaklarında yürürken bana Fransız olduğunu itiraf etti. Ben de İngiliz olduğumu. Sonra o, bir dönem Avusturya adına çalıştığını söyledi. Tüylerim ürpermişti. Ben de ona hakkımdaki esas gerçeği yani bir İtalyan ajanı olduğumu itiraf ettim. En sonunda o da bana, bütün dilleri mükemmel bir biçimde konuşma yeteneğine sahip bir Türk olduğunu, ve aslen Muğlalı olduğunu söyledi. Ve bütün bu dalavereleri bırakıp benimle evlenmeyi ve mutlu bir yuva kurmayı arzuladığını söyledi. Farkında değildik ama, ilişkimiz oracıkta bitivermişti. Küçük dünyamızın kalabalık koridorunda, odadan odaya birbirimizi kovalarken kaybolmuş, birbirimizi çoktan yitirmiştik bile... *(Boris'e döner)* Hoşçakal Boris... Sana Boris demek hâlâ hoşuma gidiyor.

Boris: Hoşçakal... Dur bir dakika. Gitme hemen. Daha anlatacak çok şey var.

Romischneider: Üzgünüm Boris... Bizim hikayemiz de bu kadar. Elveda...

Boris: Hayır. Aman tanrım. Gitti. Ne bahtsız bir insanım ben. Hayatımın kadınına yıllardan sonra kavuşuyorum, ancak onu ossaat kaybediyorum. Şimdi bana dünyayı karış karış dolaşip aşkımı aramaktan başka ne düşer ki? Yaptığım araştırmalar beni Venedik'e getirdi. İşte... Venedik'teyim. Aşıklar kenti. Ama benim gibi yalnızlar için bir cehennem burası. Bu şehirde köprülerden, kayıklardan ve öpüşüp koklaşan sevgililerden başka hiçbir şey yok. Lanet olsun. Hemen terk etmeliyim burayı. Evet. Şimdi Nikaragua'dayım. Yaptığım araştırmalar beni Romi'nin büyük dedesinin Nikaragua göçmeni olduğu gerçeğine ulaştırdı. Burada onunla ilgili bir ipucu elde etmeyi umuyorum. Burası çok sıcak. Ve etraf sivri sineklerden geçilmiyor. Ancak tüm bu olumsuz şartlara rağmen, Nikaragualılar fevkalade pozitif insanlar. İyi kalpli ve iyi niyetli oldukları gibi, gelenek ve göreneklerine de son derece bağlılar. Ayrıca eğlenmeyi, caddelerde gitar çalip dans etmeyi çok ama çok seviyorlar. Nikaragua'nın başlıca geçim kaynakları arasında tarım, hayvancılık, bağcılık, dağcılık ve bor

mineralleri sayılabilir. Şu arkamda görmüş olduğunuz tapınak, benim de ilk kez gördüğüm bir tapınak. Gördüğünüz gibi buradaki insanlar dinlerine son derece bağlılar. Günün her saati tapınaklara akın ediyorlar ve tapınıyorlar.

–Hey, sinyorita did you see this woman?

–Adiyos muçaços ha? (*Işıklar sönecek gibi olur.*)

Adam 2

(*Bir süre sönmekte olan ışıklara bakarak dolaşır, sonunda aniden lafa girer.*)

Küçüktüm! Dört beş yaşlarında falan. Ben gece olup da yatağıma yattığım zaman anneannem gelir, bana hikayeler anlatırdı. Ben her anlattığı hikayeden sonra bir tane daha isterdim. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Sonunda gitmek isterdi. Işığı kapatıp odadan çıkmaya yeltendiğinde ben “dur anneanne, gitme” derdim. Ne derdi biliyor musunuz? “Işıklar sönecek. Adamlar gitmek istiyor.” Adamlar? Küçük küçük adamlar var. Sadece adamlar değil aslında. Kadınlar da var. Bızdık çocuklar da var. Daracak bir alana toplanıyorlar ve oradan oraya koşuyorlar. Onlar sağa sola koşturdukça etrafa kıvılcımlar saçılıyor. O kıvılcımlar da etrafı aydınlatıyor. Ama, demişti anneannem, “hep aynı yerde kalmak istemezler. Başka yerlere gidip oralarda da koşup oynamak isterler. Başka yerlerde de onlara ihtiyaç var. Yoksa haksızlık olur.” Böyle demişti anneannem. Ben de inanmıştım. Evet. Amma salaklık.. Ama insan çocuk olunca böyle salakça şeylere hemen inanıveriyor. Çocukluk dediğiniz biraz da salaklıktır öyle değil mi? Ancak yıllar geçtikçe bu konuda daha derinlemesine düşünme fırsatı elde ettim. Bence anneannemin bana uydurduğu bu masalda bir gerçeklik payı var; tabii adamlar filan palavra. Ama aslında evrendeki ışık miktarı –suni olsun doğal olsun- hiç değişmiyor. Yani bir yıldız södüğünde evrenin başka bir yerinde başka bir yıldız doğuyordur mutlaka. Ya da burada bir ışık söndüğü zaman başka bir yerde bir ışık yandığı içindir, biz onu kendimiz söndürdük zannederiz ancak gerçek hiç de öyle değildir. Yani her şey bir denge meselesi. Hay Allah. Birileri bir yerlerde bir hikaye anlatmaya başladı herhalde. Vay köftehor... Eh, şey... Bu durumda. Şey yapmak gerekir.

Roger 1

Roger: (*Çığlık sesi*) Burası İstanbul. Ve ben, Roger Danovan, bu kentin ilk ve son ve tek gönüllü serbest dedektifiyim. Bilirsiniz işte. San Fransisco Sokakları falan... Her çocuğun hayali böyle dehşetengiz bir kentin sokaklarına dalmaktır. Yeraltının labirentlerinde dönüp durmak, suçluları haklamak... Şöyle sıkı mı sıkı bir hikaye yaşamak... Ama gerçek hiç de çocukların hayal ettiği gibi değil. Tam bir kabus bu. (*Çığlık sesi*) Çığlık sesleri... Roger’ın tek duyduğu bu. Başka bir şey yok.. Ne şöyle usturlu bir soygun, ne de zekice işlenmiş bir cinayet. Sadece çığlıklar. Roger, geceleri ne zaman ıssız bir sokaktan geçse (*çığlık sesi*) İşte! İşte böyle bir ses yüreğini yerinden oynatır. Nereden geldi acaba? Sağ taraftan değil mi? Hemen sağdaki ilk apartmana dalar. Bir solukta bütün merdivenleri çıkar. Çatıya geldiğinde... Ses kesilir. Şehir ayaklarının altında uzayıp gider. Ve o nereye gideceğimi bilemez. Derken karşı apartmandan bir çığlık sesi daha... (*Çığlık*) Bir solukta aşağı iner. Doğru karşı apartmana... Sesi takip eder. Sonuna kadar... Ama... O da kaybolup gider. Böyle böyle, uyumadan sabahı eder. Havada hep suç kokusu alır. Bu şehir namussuz heriflerle doludur. Şimdi bile... Ben burada konuşurken, bir yerlerde yemyeşil dolarlarla beyaz kadınlar, cins cins mallar takas edilir. Havada suç kokusu var... Ama ben bugüne kadar ne bir katil bulabildim, ne de bir maktul. Ve ben... (*Çığlık*) İşte! Bir

çığlık sesi daha... Bir yerlerde birileri boğuluyor. Bir kadın besbelli. Gidip onu kurtarmalıyım. (*Çıkışa yönelir. Aniden durup Boris'e bakar.*) Belki de... Evet, belki de sadece bir hikaye uydurmuştur kendine... Ve onun peşinden gidiyordur. Öyle değil mi? Ama... (*Göz kırpar*) Güzel bir hikaye ha? (*Çığlık sesi*) Gitmeliyim. Beni seven arkamdan gelsin. (*Tam çıkacakken Hülya girer, konuşmaya başlar.*)

Hülya 1

Demedim mi, hi? Demedim mi? Çok yakıştı bu size. Sizin için dikilmiş sanki. Cuk oturdu. Gelin aynada bakalım bir de. Nasıl, çok hoş, değil mi? Bir gravatla gömleğiniz eksik...onlar da olsa. Ay yok tişörtle de olur bu. Her şeyle olur. Hem spor, hem klasik, her şeyle giyilir. Öyle şahane bir ceket seçmişiz ki. Çok hoş... Ay hem Kadir Abi'ye benzediniz. Kadir Abi benim kuzenimdi. Yani hala kuzenim de, bir zamanlar da şeyimdi. Ay platonik aşkımdı. Öyle bakmayın canım daha çocuktum o zamanlar. Ama o da öyle yakışıklıydı ki...Hep saçları ıslak ıslak dolaşırdı. Gravatlı, ceketli, filinta gibiydi. Ay yok bilmezdi onu sevdiğimi, nereden bilecek. Belki de bilirdi de, bilmemezlikten gelirdi. Aman canım benim için ne fark ederdi ki... Ben hep ikimizle ilgili hayaller kurardım. Mesela bir gün onunla acayip yüksek bir dağa çıkmışız. Dağda da karşımıza bir sütçü çıkmış. Sütçüden süt almışız, tam ben sütü içecekken – Yok hanımefendi onlar size olmaz, büyük bedenler alt katta - “ Dur!” demiş Kadir Abi. Sonra benden boynumdaki eşarbu istemiş. Şaşırmışım önce tabii ama uzatmışım sonra. O da almış eşarbımı güğümün ağzına tutmuş, sütü bir güzel süzmüş. Ve bütün süt süzülünce eşarbımda ne kalmış biliyor musunuz? Bir yüzük. Yok canım tek taş falan değil, bildiğiniz alyans, pırıl pırıl, sapsarı, altın...İçinde de “Kadir Abin” yazıyor. - Ay bu ceket size biraz bol mu olmuş ne? Yok ama düşündüm de karda kışta kalın kazaklar falan giyince tam olur. Kollarıyla boyu biraz kısa gibi ama yok yok, daha uzun olsa da hoş olmaz. Hem sizin kollarınızda bir sorun var gibi. Boyunuza göre biraz fazla mı uzunlar ne? Aman üzülmeyin canım benimkiler de kısa. - Sonra almış parmağıma takmış yüzüğü Kadir Abi. Eşarbımı da almışız bir güzel derede yıkamışız, başıma duvak diye takmışız. Ve oracıkta dünya evine girmişiz. Evliliğimiz de süt gibi bembeyaz olmuş. (*Bir an durur, düşünür.*) Ay birazcık saçma bir hikâye miymiş bu ne? Aman neyse, şimdi benim asıl derdim ne biliyor musunuz? Acaba ben evlenirken duvak taksam mı, takmasam mı? Şimdi Ufuk beni duvaklı görmek ister, hem annem de tutturur duvaksız gelin olmaz diye. Aman canım o fanteziydi bu gerçek. Yani duvak da takarım, göbek de atarım, öyle değil mi? – Ay tamam Aysu geliyorum! – Neyse siz şuradaki gravatlara bakadurun, ben hemen geliyorum. Ama özellikle şu puantiyeli olanları tavsiye ederim. Onlar insana ayrı bir hava veriyor. Hemen döneceğim. – Bensiz bir iş yapamazlar zaten... (*Konuşarak çıkar.*)

Roger 2

Roger: Başıma neler geldiğini tahmin bile edemezsiniz. Hemen sağdaki ilk sokağa saptım, ve onu gördüm. Kestaneci... Masum gözlerle önündeki tablaya bakıyor, kestaneleri birer birer çeviriyordu. Ancak ben onun gerçek yüzünü çok iyi biliyordum. İnterpol onu didik didik arıyordu, ancak yüzünü hiçkimse bilmiyordu. Kariyerine kestanecilikle başlamıştı. Sonra ufak tefek kuryelik işleri yapmış, giderek işi büyütmüş ve sonunda uluslararası bir şebekenin başına geçmişti. Ancak ilk göz ağrısı olan kestaneciliğe içbir zaman ihanet etmemişti. Hâlâ bazı önemli uluslararası toplantılarını kestone tablasının başında yapıyor, konuklarına o leziz kestanelerinden

satmayı ihmal etmiyordu. Kendisine ihanet edenlere ya da yoluna çıkanlara ise... Üstü çarpı şeklinde çizilmiş kestanelerinden veriyordu. Çarpıyı gören zavallı kurban, son duasını edecek zamanı ancak bulabiliyor, kısa zaman içinde hakkın rahmetine kavuşuyordu. Bu yüzden, onun nezdinde kestaneyi çizdirmemek çok önemliydi. İşte ben de ondan yüz gram kestane alıyorum. Ve kim olduğumu çaktırmadan kaldırımın kenarına oturuyorum. Hmm... Kestaneler nefis. İnsan bu işi hala sürdürdüğüne seviniyor doğrusu. O da ne? Gitmiş. Lanet olsun. Onu bir kez daha kaçırdım. Hemen peşine düşüyorum. Koşuyorum, koşuyorum... Derken karanlık bir sokağa giriyorum. Havada suç kokusu var. Bir de yanık kestane kabuğu. Kestaneci... Kendi kendime uğur sözlerimi söyleyim giriyorum. Ya Allah, bismillah! Derken bir tekme... Bir tokat... Lanet olası kestanecinin kalles adamları bunlar. Ama kendimi kahramanca savunuyorum ve adamları tek tek dize getiriyorum. *(Yere düşer, sürünür, sonra doğrulur ve normal bir tonda seyirciyle konuşur.)* Onu bir kez daha elimden kaçırmıştım. Ancak bu bana iyi bir ders olmuştu. Bir suçlunun karşısındayken, insan asla gözlerini ondan ayırmamalıydı. Ön,nde dünyanın en güzel kestanesi, ya da ne bileyim fetuçinesi olsa bile. *(İçeri kestaneci girer.)* Kestaneci... Sen ha? *(Kestaneci Roger'a bir kestane verir)* Hah neyse bu kestanenin çiziği artı şeklinde... Yoksa çarpı mı? *(Kestaneci ateş eder, Roger yere yıkılır.)*

Adam 3

Roger Danovan öldü. Olur mu ya? Aslında bu hikaye böyle bitmeyecekti. Roger kestanecinin uluslararası suç örgütünü çökertecekti. Sonra Birleşmiş Milletler'den madalya alacaktı. Sonra New York Polisi onu fahri başkomiser ilan edecekti. Ama elimizde olmayan nedenlerden ötürü... Roger Danovan vuruldu. Neyse olur böyle şeyler. Yılmamak ve yıkılmamak lazım. Eee... Kuledeki kız da ortalarda yok. Ama ben buradayım. Siz de öyle. Ve ışıklar hâlâ yanıyor. Eee... Öldürdüler adamı ya. *(Işıklar sönecek olur. Müzik. Çocuklar girer: Zehra ve Sabri)*

Cocuklar 1

Sabri: Oğlum bütün gazozları bitirmişsiniz lan. Ablam size mi yaptı bu nikahı?

Prekazi: Siktir lan.

Zehra: Ben kızım, beni ortanıza alın.

Prekazi: Geçende çok süper bir gün geçirdik bizim mahalleden çocuklarla. Adaya felan gittik. Annemlerden felan gizli ama... Zehra, Sabri, bir de ben... Ben duran toplara çok süper vuran Cevvat Prekazi. Çok süper ayakkaplarım var, annem aldı pazardan. Çok süper yüzerim bir de... Zaten o yüzden dedim ki Sabri'ye: Sabri...

Sabri: Ha...

Prekazi: Gidelim yüzelim lan.

Sabri: Haa...

Prekazi: ...dedi o da. Düştük yola...

Zehra: Bunlar düştüler yola, ben de peşlerinden...

Prekazi: Ne oluyor be? Sen de nereden çıktın? Dön evine.

Zehra: Niyeymiş lan?

Prekazi: Lan deme lan.

Zehra: Derim işte... Lan lan, lanlanlanlan... Siktir!

Prekazi: Lan sen ne biçim kızsın be?

Zehra: O biçim kızım işte... Hepinizi kündeğe getiririm valla.

Prekazi: Haydi yürü bakayım eve. Süleyman amcaya söylerim yoksa.

Sabri: Oğlum bırak gelsin be kız. Nolacak? Hem vapurda kıyak çekerler bize.

Baksana, ufak tefek bişey, sıvışiverir turnikenin altından.

Prekazi: “İyi” dedim, hep beraber düştük yola. (*Yola düşme hareketi...*) Var ya...

Saatlerce yürüdük ha... Dağları tepeleri aştık. Bostancı’da, jetoncunun önünden, turnikenin altından, halatçının bacaklarının arasından geçip, attık kendimizi vapura.

Sabri: Haa... Çok iyi ya...

Prekazi: Çok süper ya...

Zehra: Üst kata çıktık, alt kata indik, merdivenden kaydık, koltukları teptik. Sonra...

Prekazi: Sonra... Bıraktık kendimizi rüzgara... Martı felan, ne varsa seyrettik.

Süperdi ya...

Zehra: Benim dayım var ya... Böyle bi gemiye binip Amerika’ya gitti.

Prekazi: Vay lan... Amerika ne tarafta acaba? Şu taraf mı ki?

Sabri: Ora olur mu lan? Ora Bostancı.

Prekazi: Ha... O zaman şura.

Sabri: Ora olur mu la, ora Adalar.

Prekazi: Hayır, orası San Fransisco. Yeni görev bölgemiz.

Zehra: Gulyabaniler mi varmış orada?

Prekazi: Hayır, adamımız var. Onunla buluşacağız. Hazırlanın, karaya çıkıyoruz.

(*Müzik... Sahne kararmaya başladığında sağdan orta yaşını biraz geçmiş bir kadın girer. Çocuklar arayışlarının bir yerinde deli danalar koşup sahneden çıkarlar.*)

Anahit

Madam Anahit: Evladım, evladım kime diyorum.... Evladım tozutmadan otursanıza

şu vaporda, efendi gibi... Bozmayın kafamı, zaten uykusuzum... Allahın cezaları !

Altını üstüne getirdiler vaporun be..

(*Adama*) Merhaba yavrım, Adalı mısınız siz de ?

- Evet, Burgazadalıyım.

- Aaa.. ne güzel, ben de oralıyım ama sizi orada hiç görmedim sanki ...

- Biz daha yeni taşındık, bir yıldır oturuyoruz.

- Hımm, .. biliyor musunuz benim de senin yaşlarında bir oğlum var; ismi Yakup.. Aa dur bak sana bir resmini göstereyim, burda daha on sekizinde, çok başarılı bir öğrenciydi, üniversiteyi kazandı, bunu da kayıt günü çektiymiştik yaa ...Ahhh Yakup ! Hep aklımda, hep rüyalarımda görüyorum, dün gece de rüyamda gördüm ama öyle güzel bir rüyaydı ki hani böyle hikaye diye yaz, herkes okur ağlar, en güzel bir hikaye yani. Ya da bana mı öyle geliyor nedir ? Kimbilir...

- Eee, anlatsanıza..

- Rüyayı mı ?

- Evet ne gördünüz ?

- Eee... Rüyamda Nikoyla ben dört duvarı camdan bir odanın içindeyiz -Niko benim bey-Dışarısı uçsuz bucaksız bir yeşillik! Ama ne yeşillik ! Niko koltukta sallanıyor, ben de örgü örüyorum. Örüyorum, örüyorum, sonra bir bakıyorum, elimdeki yün birden bitiveriyor. Kafamı kaldırıyorum, dört bir taraftan kapkara bulutlar geliyor, kış geliyor yani anladın ? Ne yapacağım ? Nikoya kazak örüyorum, kış yakın hemen bitirmem lazım örgüyü, yoksa üşür adam.. Çaresiz Niko’ya sesleniyorum, diyorum “Bey, yün bitti, napacağız ?” diyor ki “Telaşlanma be hanım sana yün mü yok”. Ben bi şaşırıyorum. Açıyor pencereyi, elini azıcık uzatıveriyor en yakındaki ağacın dalını yakalıyor, bir tane yaprak koparıyor, yaprağın kökü ağaçtan ayrılmıyor ama çektikçe gerisi geliyor. Çekiyor, çekiyor... bir de ne göreyim yaprağın kökü yumuşacık şahane bir yün ipliği değil mi ? İlahi diyorum Niko’ya evin önünde yün ağacı varmış da haberimiz yokmuş. Çekiyoruz, çekiyoruz... sonra -rüya bu ya- bir müddet sonra ağaç

filan kayboluyor biz artık evin aşağısından uçurumun dibinden yün çekiyoruz, ben bi çabuk kazağı örüyorum, sonra çektikçe yünün ucunda bir ağırlık oluyor... vallahi bir ağırlık var, biraz da kıpraşıyor haa.. hani böyle oltaya balık takılmış gibi anladın ? Çekiyoruz, çekiyoruz bir de bakıyoruz bir bebek ! Şöyle iki avucuma sığıyor öyle ufak bir şey, bir gülüşü var, inanmazsın ... Alıp hemen kazağa sarmalıyorum bebeği. Sonra -rüya bu ya- mememi açıp emziriyorum. Bebeğe daha bir dikkatli bakıyorum, beni birden bir heyecan alıyor. Diyorum “Bey, bu bizim oğlan değil mi ? Yakup değil mi bu !” Vallahi Yakupmuş! İki gözüm önüme aksın ki Yakupmuş ! Ben bi seviniyorum sorma, nihayet Yakup geri döndü diyorum, yeniden oğlum oldu yani ! Kazak onun oluyor artık, ee babası da ne yapsın üşümeye razı oluyor.

- Çok güzel anlattınız Madam devam etsenize.

- Bir zaman sonra, kapı açılıyor. Yakup ?! Yakup geliyor, kucağında Yakup, karşımda Yakup! Bebeği ona veriyorum. “Seni özlemişim be Yakup, bir daha beni bırakıp gitme e mi yavrum” .... “ Merak etme anne” diyor “üç yıla kalmaz dönerim, şu askerlik meselesini bir halledeyim” hem diyor “Bundan iyi fırsat mı olur amcam çağırıyor Amerika’dan, Amerika’nın Teksas vilayetinden ! .... Sonra rüya bu ya ; O vakit evin aşağısında bir dalgakıran peydah oluyor, Yakup -elinde bebek Yakup- çıkıyor duvarın üstüne, iniyor yokuş aşağı, biniyor geminin birine ve gözden kaybolup gidiyor, taaa Amerikaya ! Amerika ! .... Aa yaklaştık Burgaza ben burada iniyorum.

- Madam

- Kusura bakmayın yavrum sizin de başınızı ağrıttım.

Adam: Madam nereye gidiyorsunuz ?

Anahit: Bitti evladım, Yakup gitti.

Adam: Olsun siz gitmeyin gene de.

Anahit: Bir zaman geliyor, herkes çekip gidiyor. Ben niye durayım ki ?

Adam: O ne biçim söz Madam. Burada kalın, devam edin.

Anahit: Söyleyecek sözüm kalmadı ki, söyleyecek sözü olmayan kişinin çekip gitmesi lazım yavrum.

Adam: Siz kalın, yanınızda dururum hep. Siz anlatırsınız, biz (*seyirciyi ima ederek*) yani ben dinlerim.

Anahit: (*Adamın ima ettiği yöne şüpheli gözlerle bakar.*) Burada mı evladım?

Adam: Evet ya. Burada Bu ışıkların hiç sönmemesi için elimden geleni yapmam gerekiyor. Siz de bana yardım ederseniz, kararmalarını engelleriz.

Anahit: Yaa demek öyle? Kararıyorlar ama bak, neredeyse akşam olacak (*Adam ışıklara bakarken, Madam çıkar*)

Adam: Merak etmeyin madam, kararmazlar. Ben burada olduğum sürece kararmazlar. Siz bana dünyanın en güzel hikayesinin her yerde karşımıza çıkabileceğini gösterdiniz. Rüyalarımızda mesela. Madam ! Neredesiniz ? Madam ?!

Hülya 2

Necmii, aç şu ışıkları, tasarruf yapıcaz diye müşterileri göremiyoruz. Ne oldu, beğenebildiniz mi bir gravat kendinize. Ama ben size demedim mi şu puantiyelilere bakın diye... Bence onlar insana ayrı bir hava katıyor. Ben Ufuk’a hep bu puantiyeli gravatlardan almayı düşünüyorum. Şimdi o bunları çocukça buluyor ama evlenince değişir, n’olacak ki...Hii..Diyelim ki Ufuk’la evlenmişiz. Ve diyelim ki Arnavutköy sırtlarında minnacık bir daireye taşınmışız. Her Cumartesi Pazar, sahilde böyle upuzun yürüyüşlere çıkarmışız. Yani evlendikten sonra Ufuk pek bir değişmiş, yürüyüş meraklısı falan olmuş. Bir gün yine böyle sahilde yürürken ihtiyar bir çingeneye rastlamışız. “Ay kalsak mı gitsek mi, kaçsak mı dinlesek mi” falan derken,

Ufuk her zamanki şükkanlılığıyla, “Uzat elini Hülya” demiş, “vardır bunda bir hayır”. Kadın elimi tutmuş, “Kaç çocuk istersin?” diye sormuş. Ben “iki” deyince, bileğimi tutmuş, okuyup üflemiş. Ve tam orada iki tane çizgi belirmiş. Sonra demiş ki, “Ne kadar yaşamak istersin?” Ben de Ufukçuğuma bakmışım, “Ufuk’la mutlu mutlu ne kadar yaşayabiliyorsam o kadar.” demişim. O da almış elimi, parmağını avucumda dolaştırmış, önce hayat çizgimin, sonra da şans çizgimin şeklini birazcık değiştirmiş. Sonra almış Ufuk’un elini benimkiyle birleştirmiş. Kadın ellerimizi avuçlarının arasına almış, okuyup üflemiş, okuyup üflemiş, okuyup üflemiş. Ellerimizi açmışız, bi de bakmışız ki, avuçlarımız birbirinin aynı olmuş. Böylece ömür boyu, hep beraber, mutlu mutlu yaşamışız. Yıllar sonra ihtiyarladığımızda yine sahilde yürürken, bir çingeneyle rastlamışız da o günleri hatırlamışız.

Adam 5

Adam: Yeter artık. Susacak mısın sen?

Hülya: Ama...

Adam: Bunları dinlemek istemiyorum. Anladın mı? Bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Zamanımı boşa harcıyorsun. Anladın mı? Hepimizi kandırıyorsun. Kendini de kandırıyorsun. Anlatacak hikayen falan da yok senin anladın mı? Ağlama. Kes ağlamayı.

(Seyirciye döner.) Haksız mıyım ama? Burası yol geçen hanı değil öyle değil mi? Her önüne gelen bir laf etse... Burada ciddi meseleler söz konusu. Öyle değil mi? Kendimi böyle şeylerle oyalamak istemiyorum. *(Seyirciye)* Şimdi beni iyi dinleyin. Anlatcağım var. Roger Danovan. Ölmedi. Kimse ona ateş etmedi. Yo hayır tamam, etti. Ama kurşun çok usturuplu bir yere isabet etti. Sağ tarafa. Koku alma bölgesine. Roger Danovan artık koku alamıyor. Hiç umrunda değil ama. Kokuları sevmezdi zaten. Bir tek, rutubetli havalarda, başında hafif bir sızlama oluyor. Ama bunlar ona vız gelir. O şimdi İstanbul sokaklarını arşınlamaya devam ediyor.

Roger 3 (Roger-Zehra)

Roger: Hey... Merak etmeyin, ölmedim. Ha ha! Bende ölüme pabuç bırakacak yüz var mı ha? İşte gene sokaklardayım. Ancak, bu kez suç kokusu alamıyorum. Ancak bu başka duyularımın gelişmesine yol açtı. Artık, gözlerim seyiriyor, tüylerim diken diken oluyor. Bakayım, burada bir durum var. Gene bir apartmanın içindeyim. Artık temkinliyim. Kimse beni tongaya düşüremez. Üçüncü katta duruyorum. Evet, burası. Eminim ki ses kapının hemen arkasından geliyordu. Ya Allah, bismillah. *(Kapıyı kırar.)* İşte terk edilmiş bir ev. Az önce kaçmışlar. Ah... Keşke bu kadar temkinli olmasaydım. Pencere hâlâ açık. *(Koltuğu elleriyle yoklar.)* Tahmin ettiğim gibi. Hâlâ sıcak. Bu durumda yapılacak iki şey olabilir. Birincisi, burada oturmak, sakın kafayla durumu gözden geçirmek...

(Zehra elinde sopayla girer.)

Zehra: N’apıyon lan orda?

Roger: Hey, işte bir kurban. Kilitlendiği odadan bir firkete marifetiyle kurtulmuş, minnet dolu gözlerle kurtarıcısına bakıyor. Gel kollarıma. Özgürsün artık.

Zehra: Sapık mısın lan sen!

Roger: Hey sakın aptalca bir şey yapmaya kalkışma. Ben seni kurtarmaya geldim. Kötü günler geride kaldı.

Zehra: *(Döver.)* Ulan çık git evimden, hayvan.

Roger: Hasiktir! Gaddemit. Yu madırfakır. Sen çıldırmış olmalısın güzelim. Şimdi

elindekini sakince bana ver tamam mı? *(Eline bir darbe yer, kıvranmaya başlar.)*

Zehra: Şşş, baksana biz senle daha önce karşılaştık mı?

Roger: *(Şaşırır gibi olur, bozuntuya vermez.)* Ehm... Şey... Neden olmasın? Belki sisli bir gecede, bir çıkmaz sokakta, acele adımlarla yanımdan geçmişsindir.

Zehra: *(Aniden)* Halit abi?

(Roger eşekten düşmüşse döner.)

Roger: Güzelim, kime seslendiğini anlamıyorum doğrusu...

Zehra: Halit abi sen değil misin? Benim ben. Zehra.

Roger: Haaa... Zehra... Hangi Zehra?

Zehra: *(Güler)* Abi benim ben. Müstahdem Süleyman'ın kızı Zehra. Kıvranmandan tanıdım seni. Şu kafadaki dikişi görünce de kesin emin oldum. Abi hatırlamıyor mu? Ben yarımtım orayı taşlan. Vay be. İstanbul'un altını üstüne getirirdik senlen. Hani otobüse böyle arkadan binerdik de bi keresinde benim burnum kapıya sıkıştıydı da sen kurtadıydın beni.

Roger: Zehra... Fıttırık Zehra...

Zehra: Fıttırık fıttırık... Sen de az fıttırık değilsin ha. Kapımın ne günahı vardı, abi ne istedin ondan?

Roger: Kusura bakma ya. İş kazası.

Zehra: Hadi neyse, neyse... pardon abi ya girsene içeri, kapıda kaldın. *(Kapıya bakarak)* Yahu abi sen sinir sahibi bir insan olmuşsun görmeyeli.

Roger: Sen de fena değilsin yani.

Zehra: Ya kusura bakma seni de hırpalamış bulunduk. Acı felan var mı?

Roger: Omzum biraz sızlıyor.

Zehra: Abi sen hep böyle biraz narindin a. Kendine baksana acık. Ciğer ye, böbrek ye. Böyle olmaz. Ya haydi otur da sana bir sofrayı kurayım ben.

Roger: Yok yok, ben gideyim. Zahmet olmasın.

Zehra: Olmaz abi. Kırk yılın başında evime gelmişin, kapımı kırmışın ben seni bırakır mıyım? Bak çok güzel çılbr yaparım hem sana. Haydi sen otur, rahatına bak. *(Mutfağa gider.)*

Adam 6

Adam: Sizin de gördüğünüz gibi, sürpriz, bir hikayede dikkatleri ayakta tutan en önemli öğedir. Hah... Roger Danovan'ın Halit olacağı hiç aklınıza gelir miydi? Nereden gelecek?

Zehra: Abi ya limon kalmamış, salatana sirke koysam? Duyamadım abi?

Adam: Koy koy?

Zehra: Haydaaa... İşe bak. Tüp bitti iyi mi? Ya Halit abi, bir el atsan da şunu değiştirsek. *(Halit çaresiz, mutfağa yönelir.)* Abi gelmiyon mu?

Adam: Geliyorum. Geliyorum.

(Çıkar.)

Cocuklar 2 (Sabri)

Sabri: *(Gizli gizli soldan girer. Seyirciye dönüp konuşur.)* Benim adım Sabri... Yani biliyorsunuzdur ama belki unutmamışsınızdır diye tekrar söyledim. Şimdi ben size çok süper bi hikaye anlatmak istiyorum. Süper...

Bi tane adam varmış. Çok korkak bi adammış. Böyle hep kapıların arkasına felan saklanırmış. Kapı yoksa da halıların altına felan girermiş. Hıyarın tekiymiş yane...

Sonra bir gün... Bi sürü adam gelmiş. Ellerinde bir bavul varmış. Demişler ki, oğlum

var ya, para ver, yoksa gerisine karışmayız demişler. O da “tamam abi, yeter ki canıma kıymayın” demiş. Koşmuş bütün parasını getirmiş vermiş. Adamlar tam gidecekken çantanın içinden bi tane ses gelmiş.

Zehra: İmdaaaat...

Sabri: Adam bu sesi duyunca çok fena olmuş. Önce hemen kapının arkasına saklanmış. Korkak olduğu için yani. Sonra bi durmuş... Bi dakika ya demiş. Ben ne yapıyorum ki demiş. Böyle saklan saklan nereye kadar demiş. Tepesi atmış yani. Tepesi atınca da çok fena olurmuş. Adamların peşine düşmüş. Oradan bir tane sandalye almış, adamlardan birinin kafasına bi vurmuş. Adamın beyni patlamış. Öteki tabanacasını çıkarmış, pşiu pşiu pşiu ateş etmiş. Bizim adam da yere yatmış. Sonra arkadan dolaşır o adama arkadan bi koymuş. Onun da beyni patlamış. Öteki adam da karate biliyomuş, karate yapmışlar. Böyle tuf diye vurmuş bizimki, adamın da gözü curk diye çıkmış. Diğer adamlar da kaçmış. O sırada bavulun içinden bi ses daha gelmiş.

Zehra: İmdaaaat... Kurtarsanıza laaaan!

Sabri: Adam bu sesi duyunca var ya, çok kötü fena olmuş. Çünkü bu Zehra'nın sesiymiş. Adam bavulu almış ama bavul kilitliymiş. Çok süper di mi? bence süper... Adam da alıp bavulu çilingire götürmüştü. *(Sahneden çıkarken konuşmayı sürdürür.)* Yine açılmamış. Bu da buna bi tane koymuş.

Roger 4 (Zehra'nın öyküsü)

(Halit elinde bir tabakla girer, şaşkın şaşkın dolaşır. Zehra girer.)

Zehra: Abi neredesin sen ya? Arkamı bir döndüm, kaybolmuşsun. Koy abi onu da şuraya. Ne diyordum? Beş sene boyunca işler tıkırında gitti. Arabanın harcıncı garcını eksiksiz yatırdım şerefsizim, zaten bizimki götürü çalışır, hasıra sarmanın, cebellezi etmenin mümkünatı yoktur. Her şey nizami senin annayacağın. Köftenin de kralını yaptım ha, bi yiyeceği bi daa söylerdi. Mecidiyeköy'de, Eminönü'nde, Kadıköy'de adımı bilmeyen kalmadı. Boncuk Köfte. Abi o ne?

Halit: Zeytin.

Zehra: Abi biraz sanayi tipi olmuş bu. Var burada zeytin.

Halit: Ben bunu geri götürüyüm o zaman.

Zehra: Abi bir de tuz getirir misin? *(Mutfaktan gürültü gelir.)* Abi iyi misin?

Halit: İyiyim iyiyim. Tuzu bulamadım yalnız. *(Zehra içeri gider, rakıları getirir, müziği koyar vb.)*

Zehra: Abi, Bülent Ersoy sever misin? Yeni kaseti var. Ne duamsın ne bedduam.

Halit: Koy, koy.

Zehra: Ee abi, anlat abi.

Halit: Valla ne olsun işte? Bir gümrük komisyoncusunun yanında işe girdim. Evden işe işten eve... Annen ne yaptı?

Zehra: Annem öldü abi.

Halit: Yapma ya? Başın sağolsun. Baban?

Zehra: O da öldü abi.

Halit: Vay be... Herkes bir bir göçüp gidiyor dünyadan.

Zehra: Yaa abi. Babamı bi görseydin. O kapı gibi adam anam ölünce kendini içkiye vurdu. Her allahın günü matiz! Kız kurusu bi teyzem vardı. Beni onun yanına postaladı. Neyse. Sonradan duydum, bi gece zıkkımlanırken masadan kalkamamış. Oh olsun dedim önce, sonra içim burkulduydu. Şarhoştı falan ama yakışıklı adamdı benim babam.

Halit: Aa.. Yakışıklı adamdı Süleyman Amca. İçelim.

Zehra: Evlendin mi abi?

Halit: Yok canım. İşim olmaz öyle şeylerle. Sen de evlenmedin galiba?

Zehra: Yok be abi ya dalga mı geçiyon.

Halit: Neden ki.

Zehra: Ulan erkek gibi karıyız Halit abi ya hiç bakmadın mı suratıma.

Halit: Ya niye öyle diyorsun onu da alacak biri bulunur.

Zehra: Abi kim alır bizim gibi bıyıklıyı koynuna.

Halit: Ya ben lafın gelişi söylediydim.

Zehra: Sen de laf diye konuşuyon ama ha.

Halit: Hayır yani yaşın geçiyor, şey olmasın... Ya sen bana bir rakı doldursana.

(Zehra gidip müziği değiştirir. Şerefe yaparlar.)

Halit: Koluna ne oldu senin?

Zehra: Kezzap döktüler abi.

Halit: Kezzap mı? Kim döktü be?

Zehra: Hapiste döktüler abi.

Halit: Sen hapse mi girdin?

Zehra: Evet abi. Yedi yıl yattım, çıktım.

Halit: Niye?

Zehra: Adam öldürdüm.

Halit: Kimi öldürdün.

Zehra: Tanımıyorum.

Halit: Niye öldürdün adamı be?

Zehra: Sorma abi ya. Gönül meselesi. Bir adam sevdim. Adı Kemal. Gırnata çalardı, Arşın Gazinosu'nda. Bir yanık çalardı ki sorma; adamın yüreğine işlerdi şerefsizim. Ben de sırf onu dinlemek için bizim köfte tezgahını gazinonun önüne park ederdim. O da her gece, çıkışta muhakkak bana uğrardı, bi köftemi yemeden gitmezdi. Devamlı müşterimdi annayacağın. Neyse bu Gırnatacı Kemal, birkaç gün ortalarda görünmez oldu. "Ulan" dedim "gideyim bi sorayım, bi vukuat mı var öğreneyim". Gazinonun kapısındaki değnekçiye gittim. Bööle irikiyim sığırın teki. Sordum, nerededir diye. "Nesi oluyon bacım?" dedi. Düşündüm, "nesi oluyorum hakkaten? Hiç bi şeyi. Ee o zaman niye soruyorsun" dedim kendi kendime. İşte o zaman kafam dank etti abi. Meğer herife abayı yakmışık da haberimiz yokmuş!

Sonra bi gün, gecenin bi yarısı, tam tezgahı toplarken, gazinonun yan sokağında bağırtı koptu. Dedim "ya hesap kavgası" ya da "karı-kız davası". Her gece olur zaten böle vukuatlar orda. Sonra abi tanıdık bir ses duydum. Kemal'in sesi. Hemen tezgahı sokağa sürdüm. Bi baktım iki herif Kemal'ı yere yatırmış boyuna tekmeleyip duruyorlar. Ossaat kan beynime sıçradı abi. Ekmek bıçağını kaptığım gibi adamlardan birinin boşluğuna saplayıverdim bıçağı. Öteki puşta da saplayacaktım ya, herif akıllı çıktı, tabanları yağladı kaçtı.

Velhasıl kelam, bizim bıçağı yiyen herif adresi değiştirmiş, Tahtalı'ya muhtar olmuş.

Halit: Ölmüş yani.

Zehra: He. Onbeş sene verdiler. İyi halden miyi halden yedi sene yatıp çıktım abi.

Halit: Vay, Kemal'a noldu?

Zehra: Siktiret Kemal'ı abi. Herif bi kere bile gelmedi beni görmeye ha. Şerefsiz. Sonra duydum gaznodan bi kızlan takılıyomuş. Ulan biz herif için adam öldürüyoruz, herifin umurunda değil abi ya. İşte bizim hikayemiz de böyle! Bundan sonrası Allah kerim, Kerim'in kuyusu derin!

(Işıklar aniden söner.) Haydi buyrun bakalım. Ceyranlar gitti iyi mi? Aman ya?

Adam: Hiaaa ışıklar gitti?

Zehra: Ne oldu abi? Bir sorun mu var?

Adam: Allah kahretsin! Söndü. Ne olur yapmayın! Ne olur!

Zehra: Abi korkma ya. Töbe töbe... Çocuk gibisin yani.

Adam: Hayır olamaz. Olamaz.

Cocuklar 3 (Adadaki maceralar)

(Işıklar tekrar yandığında Sabri de sahnededir. Adam onu görünce bir an şaşırır.)

Sabri: Oğlum aşkolsun ha. Bir saattir sizi bekliyorum yukarıda. Niye gelmiyorsunuz ki?

(Prekazi donuktur.) Şşt. Prekazi. İyi misin?

Prekazi: Ne oldu lan?

Sabri: Oğlum alacağın olsun. *(Prekazi/Adam sahnenin sağına soluna bakar.)* Prekazi iyi misin lan? Ne oldu oğlum?

Prekazi: Ben... Yoruldum lan.

Sabri: Oğlum madem yoruldun niye söylemiyon ben gelmiyorum diye? En tepesine kadar çıktım kayanın, baktım kimse gelmemiş. Zehra da gelmemiş, acayip kıl oldum ha.

Zehra: *(Kulisten seslenir.)* Prekaziiiiii!

Sabri: Zehra değil mi lan bu? Ne o öyle?

Prekazi: Atlı arabaya binmiş kız. Nereden buldu ki?

Sabri: Bir de kadın var yanında. Oğlum çok kötüsünüz lan. Siz gezin tozun ben kayalara tırmanayım burada. Ben sizin ananızı s...

Prekazi: Doğru konuşsana lan.

Sabri: Ben doğruyum oğlum. Senin kafan yamuk.

Prekazi: Haydi lan. Bir korum kafan yamulursun o zaman.

Sabri: Koysana lan kolaysa. Koysana. *(Koyar. Sabri yere düşer.)* Aaah! İbne! Ne yaptın lan.

Prekazi: Hişt. Acıdı mı lan? Sert oldu biraz. Kafamın sert kısmına geldi. Gel bir bakayım. *(Sabri Prekazi'nin yanına yaklaşır. Tam yaklaştığında Prekazi'nin apışarısına tekme atar.)* Aaah! Ananı be! İtköpek! *(Zehra soldan mutlu mutlu girer. Elinde pamuk helva vardır. Kıvrananlar kızı fark edince dururlar.)*

Sabri: Zehra? Sen ha?

Prekazi: Nereden buldun lan onu?

Sabri: Beni ne çabuk unuttun Zehra. Kim aldı onu sana?

Zehra: Zeliha teyze aldı.

Prekazi: O kim be?

Zehra: Çok iyi bir teyze. Arkadaş olduk. Beni bütün gün faytonlan gezdirdi. Sonra da bunu aldı. Sonra da gitti.

Sabri: Demek bizi sattın ha?

Prekazi: Çok adisin ha.

Zehra: İyi be ağlamayın. Teyzeye iki arkadaşım daha var dedim, o da bana para

verdi. **Prekazi:** Haydi ya? Nerede para? Bakayım? *(Zehra gösterir parayı.)* Ohaaa...

Acayip çok para lan bu. Ye ye bitmez. Ne süper teyzeymiş bu. Versene sen şunu bana.

Zehra: Vermem lan. Ben kasa olacam. Haydi gelin. İskelenin oraya gidelim de size dondurma ısmarlıyım.

Prekazi: Süper ya!

Sabri: Çok iyi ya!

(Müzik. Mânâsız koreografi.)

Prekazi: Var ya... Adanın altını üstüne getirdik ha. Teyze nasıl çok para vermiş

biliyor musunuz? Ye ye bitmedi.

Sabri: Süper ya...

Prekazi: Çok iyi ya...

Zehra: Merkeze indik, ormana daldık, tepelere çıktık, kiliseye baktık.

Prekazi: Dolandık dolandık.

Prekazi: Ve ağaçların arasında dedektifçi maceracılık oyunları oynadık. Ben Roger oldum. Dedektif Roger. Zehra zavallı bir kız oldu.

Zehra: İmdaaat!

Prekazi: Kaçırıyorlarmış onu. Sabri de onu kaçırın kötü adam oldu.

Sabri: Oğlum ben niye kötü adam oluyorum ki şimdi.

Prekazi: Tamam oğlum sen sevdiğinden kaçırıyorsun aslında Zehra'yı. İçin kötü değil yani.

Sabri: Haa... Tamam. Gel kız. Seviyom seni.

Zehra: İmdaat!

Prekazi: Eyvah! Birilerinin başı dertte galiba. Bu işin üstesinden ancak ben gelirim. Ben, yani Roger Danıvın.

Sabri: Ya ben olacam o.

Prekazi: Sen sus bi. (*Kavga ederler. Kargaşa.*)

Adam: Sonra yorulmuşlar. Ve bir ağacın altında uykuya dalmışlar. Hava kararmış. Saatlerce, ama saatlerce uyumuşlar. Gecenin yarısı olup da aniden uyandıklarında, evlerinden uzakta, bir adada olduklarını anlamışlar.

Roger 5 (Halit'in öyküsü)

Zehra: (*Kasetçaların çalmaya başlamasıyla*) Hah! Neyse ceyranlar geldi.

Halit: Sen burada mıydın?

Zehra: Yok Kasımpaşa'da ciğercideyim. Buradayım abi, nerede olacam ki? İçeri gittiydim mum aramaya, sen ses edince geri geldim.

Halit: Tamam tamam. Neyse bari.

Zehra: Biraz korkuyor muyuz abi karanlıktan?

Halit: Şey... Biraz korkuyoruz. Ama kim korkmaz ki di mi yani?

Zehra: Ne bileyim. Ben çok korkmam yani. Bir de bizim burada çok gidip gelir böyle.

Halit: Ben hiç dayanmam.

Zehra: Alışırın abi. (*Elinde gaz lambasıyla gelir.*) Eskiden elentrik mi varmış ya? Karanlıklarda konuşurmuş insanlar. Şarkı türkü söylerlermiş, öpüşüp koklaşmışlar. Bazen özeniyom onlara valla. Al abi, al rakıdan iç biraz. (*Halit büyükçe bir yudum alır.*) Oh maaşallah, abim benim.

Halit: (*Huzursuz huzursun susar.*) Ben kalkayım en iyisi...

Zehra: Olmaz abi, dünyada bırakmam.

Halit: Yok, baksana... Rahatsız ettim yani. Kapı falan... Hasar da verdim yani.

Zehra: Abi sen iyi misin?

Halit: İyiyim iyiyim. (*Sessizlik*) Sen... İyi misin?

Zehra: İyi diyelim iyi olalım abi...

Halit: Ben geldiğimde biriyle kavga filan etmiyordun değil mi?

Zehra: Yoo...

Halit: Hani böyle bağırış çağırış durumları falan...

Zehra: Yok be abi...

Halit: Etrafta bir ses duydun mu peki? Çılgılık gibi böyle?

Zehra: Yoo... Abi sen gitme bugün ya. Gel otur şuraya. Ne olacak hem, yerim var.

Akşam urada kalırsın sabah paşa paşa gidersin işine. Al abi al, bir tane de sigara yak. (Yakar.) Hadi abi anlat da efkarın dağılsın.

Halit: (Sessizlik) Geceleri uyuyamıyorum hiç. En fazla iki üç saat. Tam dört yıl oluyor. Bir gece uykum kaçtı, kalktım yürümeye başladım. Bombok bir gün geçirmişim. İşten sıkılmışım. Otuz iki yaşına gelmişim. Aya baktım. Ama nasıl, böyle tabak gibi bir ay. Sarıdan turuncuya dönüyor gibi... Öyle acayip bir şey. Bir tuhaf oldum o aya bakınca valla. Hani kurtadam filan oluyorlar ya, yalan değildir ha... Baktım aya, içim acayip acayip fikirlerle doldu. "Ulan Halit" dedim kendi kendime. "Neye yararsın ki? Otuz iki olmuşsun. Hem de bir bok olacağım zannederekten. Ne olmuşsun? Gümrükçü... Ne yapmışın? Hiç. Şunu alıp da şuraya koymuş musun? Yok. E öl de bitsin bari." Ben tam böyle düşünürken, iki sokak öteden, tiz bir çığlık sesi geldi. (Çığlık sesi) Başladım koşmaya. Koştum koştum... Sonra bir baktım kendi kendime düşünüyorum. "Yetiş Roger... Haydi lan yetiş..." Vaaay! Roger ya! Roger Danovan!

Zehra: Pardon abi çıkaramadım.

Halit: Yahu dedektif Roger Danovan! Çocukken oynardık ya.

Zehra: Vay anasını... Bizim Roger Danovın. Abi nereden hatırladın onca zaman sonra.

Halit: Hatırlamak ne kelime yahu, iliğimde kemiğimde hissettim be. Roger işte ya... Bizim Roger... Baktım, daha bir güç geldi adımlarıma. Koştum, koştum. Sokağa girdim, ses kesildi. Yere yığıldım kaldım. Kalbim nasıl atıyor böyle küt küt. Roger Danovan. Zehir dedektif. Ondan sonra her gece yürüdüm oralarda. Yürümemek ne mümkün be? Çıgıllıklardan uyuyamıyorum ki.

Zehra: Vay be... Abi... Ne diyeyim. Şaşırttı beni valla. Hakaten sıkı hikaye... İnsanın inanası geliyor yani.

Halit: (Zehra'ya bakar bir süre) Ne demek yani bu?

Zehra: İyi hikaye yani abi.

Halit: İyi hikaye de.. O kadar mı yani?

Zehra: Hayır saygı duydum abi.

Halit: İnanmıyorsun değil mi?

Zehra: Nereden çıkardın ağabey?

Halit: İnanma. Her anlatılana inanma.

Zehra: Abi sen dış kapının dış mandalı değilsin ki yani. Sen anlatınca inanabilirim yani ben.

Halit: Bak sana bir şey söyleyeyim. Yaklaş bak. (Sır verir gibi) Ben inanmıyorum.

Zehra: Afbuyur abi?

Halit: İnanmıyorum. Anlattığım hiçbir şeye inanmıyorum. Duyduğuma da inanmıyorum. Gördüğüme de... Mesela sen. Öyle karşımda oturuyorsun değil mi? Konuşuyorsun, dolma ikram ediyorsun. Değil mi? Sonra rakı içiyorsun. Ben de içiyorum hatta. (Bir yudum içer.) İnanmıyorum ki ama. Kafam kıyak gibi ama. Nereden bileyim ki? Belki numara yapıyorum. Di mi? (Rakı şişesini alıp kafaya diker.) Bak? Bir şey oluyor mu bana? Hiç. Bir bok olduğu yok. Kafam yerinde. Aslan gibiyim. (Ayağa kalkar, sallanmaktan zor yürür.) Hepsi yalan ulan bunların. Hepsi palavra. Roger Danovan' mış. Ohaaa. Bu kadar mı olur be?

Zehra: Abi sakın ol. Yatağımı hazırlayım da uzan istersen.

Adam: İstemem! Yatmak istemem. Herkes yatıyor lan! Bir de ben yatsam ne olur? Rakı içsem ne olur? Ya da.. Ya da... (Sakin) Bir hikaye anlatsam ne olur ki? Herkes her bir boku anlatmamış mı zaten? Ha?

Zehra: Halit abi en iyisi sen...

Adam: Halit abi kim lan? Kim ulan bu Halit? Roger kim? Ne oluyor?

Zehra: Abi...

Adam: Ben var ya ben. Hayatta iki lafı bir araya getirememiş bir insan olarak, şimdi sana dünyanın en güzel hikayesini anlatacağım. Neden mi? Canım istiyor lan! Tamam mı? Bak şimdi dinle. Bir gün gelir insanın hayatında, o gün... Bak şimdi. O gün... Uyursun. Öyle pat diye uyursun yani. Her taraf karanlıkta kalır. Anlatabildim mi? Göz gözü görmez olur, hatta sen böyle bir çift gözün olduğunu bile unutursun öyle bir karanlık. Kulaklarını unutursun. Teninin nasıl hissettiğini unutursun. Sıcağı soğuğu, herbir şeyi unutursun, anladın mı? Sonra... Herkes de seni unuttur ve bitersin. Anladın mı kız? Al sana dünyanın en güzel hikayesi. Gerisi boş! Sıfır!

(Sessizlik)

Zehra: Abi... Bu arada... Senin temin içtiğin şey rakı değildi abi, suydur o su. *(Sessizlik. Adam bir Zehra'ya, bir ışıklara bakar.)* Neyse abi ben gidip yatağımı hazırlayayım. Bir güzel uyku çeker, kendine gelersin. *(Çıkar. Anahit girer.)*

Final

Anahit: Yakup'tan mektup geldi, epey zamandır ondan haber alamıyorduk, babası da çok merak ediyordu ama şükürler olsun iyiymiş, küçük bir de iş bulmuş bir de ... bir de bi fotoğraf göndermiş, bak şu arkasındaki amcası, bu yanındaki de ... evlenmeyi düşündüğü kızmış, evlenip temelli oraya yerleşeceklermiş, dönmeyecekmiş yani anladın ? Ooff, Niko da çok üzülüyor ama ben üzülmeiyim diye pek belli etmiyor... Ahhh Yakup, ... Niko evde yalnız beni bekler ben gideyim artık...

Romi: Yine sen ha? Beni bir kez daha şaşırttın. Sana burada rastlamak ne büyük tesadüf?

Adam: Sen nereden çıktın be? Boris'e yaptıklarından sonra karşıma çıkmaya utanmıyor musun?

Romi: Yine başlama o küçük oyunlarına. İstanbul'da son saatlerim... Güney Amerika'ya gidiyorum. Nikaragua'da bir çiftlik satın aldım, kakao yetiştireceğim. Bu işleri hepten bırakıyorum Boris. İş bıraktığım gün sana rastlamış olmak, kaderin bir cilvesi değil de nedir? Haydi gel, sana son bir veda öpücüğü vereyim.

Hülya: Ama bırakın o sandayeyi canım, o hiç rahat değildir. Bakın şuradakini deneyin. Nasıl, çok rahat değil mi? Aaaa ben sizi tanıdım. Bu ceketi ben satmıştım size, hatırladınız mı beni? Hala puantiyeli gravat takmamışsınız ama. Ufuk da takmıyor, ay çok üzülüyorum. Biz Ufuk'la evlendik biliyor musunuz? Hayallerim gerçek oldu yani. Ufuk da değişti ama öyle pek yürüyüş meraklısı falan olmadı. Ne bileyim, kaba saba bir adam oldu. Öküzün teki çıktı yani. Her gece o iğrenç pijamıyla televizyonun karşısında... Aaa bırakın o bıçakları canım, onlar hiç iyi kesmez, bakın şurada paslanmaz çelikten olanlar var, yeni geldi. Çok kullanışlıdırlar, hem ben de evde kullanıyorum, çok rahat...

Adam: Yeter artık, kim gönderiyor lan sizi?

Hülya: Bizim müdür.

Adam:..

Hülya: Tamam tamam, ay müşteri çıldırdı, Osman, yardım et...

Adam: Size dünyanın en güzel hikayesini anlatmak için buradayım. Siz de beni dinlemek için buradasınız. Diğerleri? Onlar neden buradalar bilmiyorum. Belki de... Kiskandıkları için. Evet canım. En güzel hikayeyi ben anlatırsam, onlara anlatacak hiçbir şey kalmaz. Öyle değil mi? Zavallılar. Hepsi birer gölgeden ibaret. Benim

gölge demek istiyorum yani. Oradan oraya dolaşıp duran zavallılar. Ağızlarına geleni söylüyorlar. Düşünmüyorlar. Sebat etmiyorlar. Yalancıkta konuşuyorlar. *(Zehra girer, kovulur.)* Evet, size bir gerçeği açıklamak istiyorum. Burada benden başka kimse gerçek değil. Ben ise... Evet ya, ben gerçeğim. Evet, ben benim. Bundan eminim. Ve ben ben olarak, size dünyanın en güzel hikayesini anlatmak istiyorum. Yo hayır, en güzel demek yetmez. Size dünyanın en gerçek hikayesini anlatmak istiyorum. Bana bakın. Gözleriniz bende olsun. Kulaklarınız da. *(Müzik artmaya başlar.)* Hayır, müziği boşverin. Beni dinleyin sadece. Bildiğiniz her şeyi unutun. Ruhunuzu da bana teslim edin. Ben sizin yerinizde olsam hiç çekinmezdim. Dünyanın en gerçek hikayesi bu, ötesi mi var? *(Işıklar sönmeye başlar.)* Boşverin onları. İnanmayın. Sadece bana bakın. Beni dinleyin. Başlıyorum. Başlamak üzereyim. Evet. Dünyanın en gerçek hikayesi. Harika olacak. Nefesiniz tutulacak. Kendinizden şüphe edeceksiniz. “Ben ben miyim acaba?” diyeceksiniz. Dinleyin, anlatıyorum. *(Işıklar tamamen söner.)*